

et andet Sted; jeg troer derfor, at det er rigtigt at antage den nu, for fra tredje Behandling, saameget som muligt, at udelukke enhver Forhandling om Sagen selv, og kun holde sig til Formen; naar vi nu antage det i Realiteten, og flytte det ved tredje Behandling i Foramen, saa synes det mig, at vi ere paa den rette Vej.

Ordføreren: Jeg optager med Fornølse den Sammenligning, som blev udført videre af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning) imellem det foreliggende Tilfælde og Justitsfager; det forholder sig vistnok saa, at naar man har været activeret ved Justitsen — det antager jeg ibetmindste, jeg veed ikke rettere — saa kan man enten komme til at bære Omkostningerne selv, eller Omkostningerne blive paalagte det Offentlige, og saaledes have vi ogsaa her foreslaaet og desuden bestemt begrændset de Tilfælde, hvor det Offentlige skulde bære Omkostningerne, og hvor den private Mand skulde bære dem. Jeg tvivler imidlertid meget paa, at der kan findes Tilfælde i vor Lovgivning, hvor man friskender en Mand saaledes, at det Offentlige skal erstatte ham ikke blot de Penge, han kunde have fortjent, dersom han ikke havde været arresteret i den Tid, Undersøgelsen stod paa, men tillige det, han kunde tabe derved, at han lider i det offentlige Dødsdomme; jeg troer ikke at Sligt findes, og findes det ikke, saa er det et nyt Princip, man her ønsker bragt ind. Jeg er ikke bange for nye Principper, jeg vilde blot ønske, at det maatte opfattes til en rigtigere Blads end her at faae det discuteret og antaget, saavidt det bestaaer sin Prøve; thi den ærede Rigsdagsmand vil vistnok give mig Ret i, at det er et ganske underligt Sted dertil, saa at man, naar man studerede Lovsyndigheden, skulde opøge Lover om Dampskibe for at finde dette nye Principps første Rod. Jeg skal derfor ikke videre gaae ind derpaa. Med Hensyn til det, som den ærede Rigsdagsmand yttrede om § 27 og hans Endringsforslag under Nr. 8, kunde jeg dog have lyst til at vide, om han

mener, at der er noget ellers bestemt, naar dette falder bort, om hvem der har at afholde disse forskjellige Udgifter. Det er dog klart, at naar man har Ret til i Amtet, og især naar man har Ret til udenfor Amtet at søge Synsmænd, saa maae disse Synsmænd stundom flytte hen til en anden By, hvor de skulle foretage Undersøgelsen. Man kan dog vistnok ikke, forekommer det mig, med Billighed forlange, at de for denne Reise og alle de dermed forbundne Omkostninger og for selve Synsforretningen tilfammen skulde lade sig nøie med den i § 24 fastsatte Betaling. Det forekommer mig klart, at de have et Retfærdighedskrav paa at faae, foruden Honorar for deres Arbejde ved Synsforretningen, tillige Omkostningerne ved deres Reise godtgjort. Jeg maa spørge den ærede Rigsdagsmand, om han noget andet Sted i Loven eller i Lovgivningens Principper i det Hele finder det Spørgsmaal besvaret: hvem skal betale det? Jeg indrømmer, at det maaskee kunde ansees besvaret hvad Redskabernes Transport angaaer, men jeg troer, igjen det Samme gjælder paany, at det er ikke besvaret med Hensyn til Gaandsbrækning; og Alt, hvad der staaer i det sidste Punktum, vil jo dog i Praxis ikke komme til at indbefatte Andet end Hjælpen ved Gaandarbejdet under selve Undersøgelsen, navnlig under Trykproven. Dersom det ikke er Tilfældet, at det staaer nogetsteds, hvor skal man saa forudsætte, at Erstatningen skal hentes, og efter den ærede Rigsdagsmands Forslag; troer jeg, at det Tilfælde kan indtræffe, som han vist ikke vil finde videre smukt og billigt, at Fabrikanten slaaer Hænderne overfors og lader Synsmændene tage fremmede Folk dertil. Dog vil jeg just ikke sige, at der er nogen stor Fare derved; men det forekommer mig ikke at være det Rette. Jeg hørte ogsaa den ærede Rigsdagsmand argumentere i saa Henseende ikke fra Cierens men fra Statens Standpunkt, jeg kunde ønske at vide, om han mener at f. Ex. Omkostningerne ved Synsmændenes Reiser virkelig helst bør afholdes af Cierne.